

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Idyll. XV.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Συρακείαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι.

Ἐιδύλλιον ιε. *)

Γόργω, Πραξινοῇ, Γράυς, Ξένος,

[Ἴτερος Ξένος, γύνῃ Ἀοῖδος]

*) Festiūm hoc Idylliūm est plane dramaticū siue *μυμητικόν* et, ut ex argumento graeco, a Valckenario publicato, illustrato atque emendato, cognoscitur, *ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ ἴδμια* petitum et expressum. Scena vero figenda est Alexandriae, atque Syracosiae dorica dialecto vtentes, hic colloquuntur mulieres, valde garrulae, non primi ordinis matronae, quae aulam frequentarint, sed de plebe, quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarant, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos et seruos, ancillas certe habuerant. Hae exierant ad spectaculum pompae, qua Adonis ab Arsinoe, vxore Ptolemaei Philadelphi, gestabatur. In Adoniis autem Alexandrinis sollemne fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane siue a viris gestari, siue a primariis matronis, iisque piis et prae ceteris cultricibus, (saltem hae comitatae fuerint,) ad mare deportari abluendum. Ipso vero sollemnis pompae die, ne aliae mulieres de plebe prorsus essent arcani expertes, summo mane sequentis diei celebrandi, Sicyonia cantrix breue canticum tum a religiosis cultricibus recantandum, iam decantabat, v. 136—144. Theocritus bene vero muliebris linguae intemperantiam, leuitatem et nugacitatem imitando adsequutus est. Gorgo, ut spectaret sollemnitates et Praxinoam ad regis aulam deduceret, ad hanc, in extrema urbis parte habitantem, venit. Praxinoa varia imperat ante abitum et vtrique de marito suo inepte conqueruntur stolidaeque nugantur. A v. 44—76. Egressae domo, mirantur hominum turbam et Ptolemaeum celebrant variaque habent fata et colloquia ad aulam adpropinquantes, v. 77—99. In aula ipsa tapetia, super quibus iā-

ΓΟΡΓ. Ἐνδοῖ Πραξινοῖα; ΠΡΑΞ. Γοργοῖ Φίλα,
ὥς χρόνῳ; ἐνδοῖ. I

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες ὄρη δίφρον, Ἐν-
νόα, αὐτᾶ'

Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟΡΓ. Ἐχει κάλ-
λιστα. ΠΡ. Καθίζε.

ΓΟΡΓ. Ὡ τὰς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμνιν
ἑσώθην,

Πραξινοῖα· ποῖλῶ μὲν ὄχλῳ, ποῖλῶν δὲ τε-
θρίππων· 5

H 5

Παν-

cebat Adonis, huncque ipsum admirantur, et liticulam habent cum hospite quodam. V. 100 — 135. sequitur carmen, quo laudantur Berenices, Arsinoe, Adonis et apparatus lecti. v. 136 — 144. sequitur carmen cantriciis Sicyoniae. V. 145 — 149. Gorgo, de reditu cogitans, cum Praxinoa valedicunt Adonidi. De Sophrone, et illiusque imitatione Theocritea nostroque carmine, quod *Toup* tom. II. edit. Wartoni p. 327. sqq. imprimis *Valcken.* in erudito amploque commentario pag. 188. vsque ad fin. in edit. *Theocriti decem epyllia*, Lugd. Bat. 1773. 8. illustriss. *Comes de Finkenstein* in *Arethusa*, oder die bukolischen Dichter des Alterthums, tom. I. pag. 19 sqq. 29 sqq. et p. 31 sq. et cl. *Alb. Bayer* in *Commentariis* perpetuis in *Theocriti Charites et Syracusias*, Erlangae 1790. 8. pag. 68 — 143. copiose docteque disputarunt, et ego in mea *Theocriti* editione potiora adtigi, paucas adnotationes hic adspargam, et interpretes ad illos libros ablegabo. In textu autem concinnando sequutus sum *Valckenar.* in edit. *Theocriti, Bionis et Moschi*, Gr. et lat. Lugd. Batau. 1779. 8. De Adonide etc. v. ad Bion. I. Quaedam similes sollempnitates in celebrando abluendoque idolo, *Isuren*, adhuc reperiuntur apud Malabaros, ita ut ad antiquitatem et convenientiam cultus illius religioni suspicione ducamur: in multis quidem differunt: at hoc in pluribus aliis sacris id euenire scimus. Plura v. de illo apud Malabaros festo in *Neuen Hannöverschen Magazin*, a. 1791. nr. 72. p. 1137. sqq.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι
ἄνδρες.

Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρῳ ἐμὴ
ἀποικεῖς.

ΠΡ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ
ἔλαβ' ἐνθῶν,

Ἴλεόν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
10 Ἀλλάλαις, πότ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν
ὁμοῖος.

ΓΟΡ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δεί-
νωνα τοιαῦτα,

Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναξ, ὡς πο-
θορῇ τὸν.

ΠΡ. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ἔ-
λέγω ἀπφῶν.

ΓΟΡ.

7. ἄτρυτος. schol. πολλή, et Hesych. ἄτρυτον. ἀπρονον, ἀκονον, ἀπλησεν, siue vt Tourp. in Emendatt. in Suidam et Hesych. tom. III. pag. 348. ed. Oxon. 1790. 8. scribendum censet, ἀπλητον f. ἀπλετον. Est igitur *via longa et molesta*, quae euntem defatigat. — Pro ἑκαστέρῳ, (quia sit vocab. incognitum et barbarum), ἐμὴ Valck. coniecit, et Brunek. rescripsit ἑκαστέρῳ ἄμμιν, atque Hesych. ἑκαστέρῳ, πορρώτέρῳ.

8. 9. Sens. *Hanc aediculam*, (proprie serpentis latibulum, f. volatabrum, cubile, in quod spiris se contrahitis et conuolutis abdebant serpentes, quod proprie denotat τὸ ἱλεόν), a tuis aedibus remotum non hominis habitaculum iste demens, fatuus (ὁ πάραρος) emit vel conduxit, quum huc mecum in extremum orbis terrarum (vel potius urbis Alexandriae extremam partem,) venisset. vide impudentiam et intemperantiam mulieris dicacis, quae tamen v. 17. maritum nominat hominem trium et decem cubitorum!

10. ποτ' ἔριν scil. βαίνει, semper mecum rixatur.

13. ἀπφῶς dorice, pater. v. Gregor. Corinth. de dia-

ΓΟΡ. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότ-
νιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡ. Ἀπφῦς μὰν τήνος πρῶαν, (λέγομεν δὲ
πρῶαν θῆν 15

Πάντα,) νίτρον καὶ Φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγο-
ράσδων,

Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαι-
δεκάπαχυς.

ΓΟΡ. Χῶμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυ-
ρίῳ, Διοκλείδας·

Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραῖαν ἀποτίλ-
ματα πηγᾶν.

Πέντε

lectis pag. 148. ed. Koen. ubi et seqq. paginis complura ex hoc Theocriti idyllio tractantur a Grammatico, et a Koenio eum grammaticae tum critice explicantur: quod brevitatis causa hic semel adnotabo.

14. τὰν Πότνιαν h. e. Proserpinam, per quam et per Cererem iurare solebant mulieres.

18. φθόρος grauitur pro φθορὸς, pecuniam perdit, neque scit ea recte uti, n. ex sententia superbae stolidaeque mulierculae, quae ornatum muliebrem in dici pom-
pam postularit.

19. Valcken. malit ἑπταδράχμῳ, (ab ἑπτάδραχμον) κυνάδας — πέντε πόκωτ' ἔλ. ἔχθες, pro nummo, cuius va-
lorem drachmae septem aequarent quisquilias, quales cani-
bus proiciebant, siue tantum digna vellera, quibus mox abiiciendis, manus abstergerent, quinque vellera, ouibus vetulis mutilisque vi auulsa, atque adeo lacerata, meras sordes, veluti abiiciendas, emit. Nam λαμβάνειν signifi-
cat h. l. emere. — Pro πηγᾶν maluit Toup et reposuit Brunck πυγᾶν, — et Toup. in nota ad emendat. in Suid. et Hes. vol. II. pag. 340. omnino legendum censuit πυγῶν.

20 Πέντε πό'ως ἔλαβ' ἐχθρὸς, ἅπαν' ῥύπον,
ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

21 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα
λαζεῦ.

Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
Θασόμενα τὸν Ἀδωνιν· ἀκῶ χρῆμα κα-
λόν τι

Κοσμήν τὰν βασιλίσσαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίῳ ὀλ-
βια πάντα.

25 Ὡν εἶδες, χ' ὣν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ
ιδόντι.

ΓΟΡ. Ἐρπείν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡ. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνό-
θρυπτε,

Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῆσθοντι
καθεύδεν·

Κινεῦ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότε-
ρον δεῖ.

30 Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πελὺ,
ἄπλησε,

Ἐγχει ὕδωρ· δύσανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον
ἄρδεις;

Παῦ-

24. ἐν ὀλβίῳ, (dor. pro ὀλβίῳ,) in opulenti scil. aedibus.

26. ἔρπειν (alii ἔρπην) ὥρα abundi tempus fuerit. de vi
voc. ἔρπειν praeter Valcken. et Warton. v. Ernesti ad
Call. H. in lauacr. Pall. v. 3.

27. αἶρε τὸ νᾶμα, adfer aquam. Sed Koen ad Gregor.
Cor. pag. 149. interpretatur, flamen e medio remoue, ne
scil. secundum versum seq. feles lanae molli incubent:
sed versus 30. sq. obstare mihi videntur isti expositioni:
et Valcken. ad v. 79. animaduertit, νᾶμα in hoc carmine
et alibi apud Theocritum denotare undam.

Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμα.
μα.

Ἄ κλάξ τās μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε
φέρ' αὐτάν.

ΓΟ. Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμ-
περόναμα

Τῷτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι
ἀφ' ἰσῶ; 35

ΠΡ. Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ κα-
θαρώ μνάιν

Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν πο-
τέθηκα.

ΓΟ. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. Πᾶ
ποκ' ἔλειπες

Τῶμ-

34—37. Gorgo: Vestis illa elegans valde facit ad cor-
pus tuum, atque adeo te decet: dic mihi, quanti detexta
tibi constitit? (wie hoch ist es dir vom Stuhl gekommen?
ipsa vero vestem confecerit, nisi ipsa telam quoque texue-
rit: (hinc v. 37. τοῖς ἔργοις,) erat enim ipsa opifex, et
forsan lanam tantummodo et cetera ad opus necessaria
coemerat: quanti igitur confecta vestis constitit Pra-
xinoae, quaerit Gorgo: adde Hemsterhus. ad Aristoph.
Plutum 380. pag. 111.) Praxin. Noli id mihi in memo-
riam reuocare: pluris constat, quam II. minis, s. insumse
plus duabus minis argenti puri puti; (ἢ h. l. per pleo-
nasmum ponitur); immo vero in isto opere perficiendo (in
istis negotiis,) paene periclitata sum vitam, (ich habe bey
dieser Arbeit auch mein Leben daran gesetzt).

38. πᾶ ποκ' ἔλειπες τῶμπεχόνον; φέρε μοι καὶ τ. θολ.]
Hanc Eldickii coniecturam admisit Valck. in altera edi-
tione in textum post varia pericula ab ipso antea et ab
aliis facta. Vulgat. quod haud malum praebet sensum,
Ναί· καλὸν ἔσπας· Τῶμπ. φ. μοι, καὶ etc. — τὸ ἀμπε-
χόνον id, quod hodie vulgo vocatur mantile. — θολία a

- Τῶμπέχονον; Φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν
κατὰ κόσμον
- 40 Ἀμφίθε· ἐκ ἀξῶ τὸ, τέκνον· μορμῶ, δά-
κνει ἵππος.
- Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χολὸν δ' εἰδεῖ τὸ γε-
νέσθαι.
- Ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λα-
βοῖσα,
- Τὰν κύν' ἔσω κάλῃσον, τὰν αὐλείαν ἀπό-
κλαξον.
- ὦ θεοὶ, ὅσσοι ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τῆτε
περάσας
- 45 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάρκτοι καὶ
ἄμετροι.
- Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαίε, πεποίηται κα-
λὰ ἔργα.
- Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κα-
κοεργὸς

Δαλεῖ-

Polluce VII. 147. explicatur πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντὶ
σκιᾶς ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες, et apud Eustath. in Od. X.
p. 795, 31. θηλικῶς πῖλος εἰς ὃν ἀπολήγων· οἱ δὲ σκιᾶδιον,
et Hesychius θολία· πέτασος εἰς ὃν συνηγμένος, σκιᾶδιον.
Cum Longopetraeo Valek. reddit non parasol; Brunck
vero, quoniam θολία capiti imponitur, comparat cum
eo, quod gallice dicitur une caleche: Voss. in interpreta-
tione idyllii german. in Musenalmanach a. 1782. das Son-
nenhütchen.

44. Noua incipit quasi scena et poeta inducit mulie-
res venientes ad ipsum spectaculum ante regis aulam et
de turba hominum ipsoque spectaculo colloquentes. —
χρὴ h. l. licet.

46. Ptolemaeus Lagides et Berenice a filio, Ptolemaeo
Philadelpho, in deos fuerunt transcripti,

Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Ἀἴγυπτισί.
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες
ἐπαισδον,

Ἀλλ' αἰοῖς ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες
ἐρειοί. 50

Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολε-
μισαὶ

Ἴπποι τῷ βασιλῆος ἄνερ φίλε, μή με πα-
τήσης.

Ὅρθος ἀνέσα ὁ πύρρος ἴδ' ὡς ἄγριος κυνό-
δαρσής

Εὐνόα, εἰ Φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

Ὡνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μέ-
νει ἐνδοῖ. 55

ΙΟ. Θάρσει, Πραξινόα καὶ δὴ γεγενήμεθ',
ὅπισθεν

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγεί-
ρομας ἤδη.

Ἴππον

49. ἐξ ἀπατ. etc. homines fraudulentī, ex dolis conflati, (metaphora sumpta a ferro aliisque metallis; quae crebris ictibus contundere, κροτεῖν et συγκροτεῖν, et conflare solent homines) adeoque ad prava facinora furtaque exercitati, ἐπαισδον h. l. furati sunt.

55. Valcken. probat Hemsterhusii emendationem ὠνά-
μην, aut potius, quod Brunck. in ed. 2. reposuit, ὠνή-
μην. tum ἐνδοῖ pro vulgato ἐνδον scripsit.

57. τοὶ poetice pro ἐκεῖνοι, ex antiquo loquendi gene-
re, Homero usitato, et a reliquis poetis servato. Sic
nosfrates in vulgari sermone frequenter articulum der, die,
das pro pronomine tum demonstratiuo tum etiam relati-
uo usurpant. — ἐς χώραν, in suum quisque locum, ordi-
nem, recesserunt.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιςα δε-
δοίκω

Ἐκ παιδὸς. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν
ἐπιῶρεῖ;

60 ΓΟ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; ΓΡΑΥΕ. Ἐγὼν,
ὦ τέκνα. ΓΟ. Παρενθεῖν

Εὐμαρές; ΓΡ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦν-
θον Ἀχαιοί.

Καλλιῖσα παίδων, πείρηθ' ἡν πάντα τελεῖται·

ΓΟ. Χρησμῶς αἱ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπί-
ξασα.

ΠΡ. Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς
ἀγάγεθ' Ἥραν.

65 ΓΟ. Θᾶσα, Πραξινοᾶ, περὶ τὰς θύρας ὅσος
ὄμιλος.

ΠΡ. Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χεῖρα μοι
λάβε καὶ τὴν,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ; μὴ τὴν
πλανηθῆς.

Πᾶσα ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα,
αἰμῶν.

ὦ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίσριον ἦδη

70 Ἔσχισα, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέ-
χονόν μεν.

ΞΕΝ. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὁμῶς δὲ φυλάξομαι.

ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος·

ὦ θε-

69. τὸ θερίσιον. vestis erat, quod aestatis tempore su-
mebatur, e. vocabulum, Valckenario suspicante, ab
Alexandrinis praesertim usurpatum.

Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. ΞΕΝ. θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἶμές.

ΠΡ. Κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης,

Ἄμμε περισέλλων· χρηστῷ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. 75

Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὃ δειλὰ τὺ βιάζει.

Κάλιστ'· ἐνδοῖ πάσαι, ὃ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟ. Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πράτον ἄθρησον

Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡ.

73. ὥσπερ ὕες] Hoc prouerbum, quamquam haud elegans nec venustum, garrulae foeminae eique de plebe, quae prouerbiis lubenter uti solet, aptum est et commodum nec ideo aliquid mutandum, praecipue codicibus haud dissentientibus. Mores enim colloquentium Theocritus optime obseruauit et imitatus est in hoc poemate.

75. περισέλλων h. l. nos conseruans. Hesych. περισέλλει — συνέπει, φυλάττει.

76. Φλίβεται, (aeolice pro vulgato Φλίβεται,) ex Eustathio et cod. vatic. rescripserunt Valck. et Brunck.

79. θεῶν νήματα φασεῖς, dearum manibus ducta esse stamina dixeris malit Valcken. et recepit Brunck in ed. renouata. alii aliter coniecerunt. Nouam vero scenam aperit poeta. Mulieres in aulam regis tandem et difficulter per turbam intrantes, et versantes in ea, primum textilia, dein ipsum Adonidem admirantur et propter nugacitatem cum hospite habent liticulam lepidam. conf. cl. Manso ad Bionis idyll. 1. pag. 179. sq. de adparatu festiuo.

80 ΠΡ. Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν
ἔριθοι;

Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβέα γράμματ' ἔγρα-
ψαν;

Ὡς ἔτυμ' ἐσάκαντι, καὶ ὥς ἔτυμ' ἐνδ-
νεῦντι.

Ἐμψυχ', ἐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ'
ὦνθρωπος.

85 Αὐτὸς δ' ὥς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἔσλον ἀπὸ κροτάφων κα-
ταβάλλων,

Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φι-
λεῖται.

ἘΤΕΡ. ΞΕΝ. Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνά-
νυτα κωτίλλοισα

Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισα
ἅπαντα.

ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὦνθρωπος; τί δὲ τὴν, εἰ κα-
τίλας εἰμές·

Πασά-

81. *Quales pictores adcuratas istas pinxerunt picturæ,
sive opera picta. notanda est h. l. vis vocc. τῶν, γράμμα
et γράφειν de pictura.*

87. 88. *vana, irrita, nullum exitum et fructum ha-
bitura scil. verba garriunt ut turtures. conf. supra ad
Anacr. IX. 37. et Tourp. in Emendatt. in Suid. et Hesych.
vol. II. pag. 312. — ἐκκναισεῦντι me enecabunt. Hesych.
κνῶσαι, (aut, ut Tourp. in Emendatt. mem. vol. III. p.
347. scribere iubet, κναῖσαι,) ὀλέσαι, λυπῆσαι. Valcken.
in prior edit. pag. 381. maluit ἐκκνυσθῆντι, (a κνύω, in-
de κνύζω, et hinc κνυζέω 1) vado, 2) corrumpo, deformat,
foedo,) omnia deformat et corrumpunt πλατειάσδοισα, (a
πλατειάζειν, dor. πλατειάσδεν,) ore suo patulo garrientes.*

Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσ-
σεις;

90

Ὡς εἰδῆς καὶ τῷτο, Κορίνθια εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βεῖλλεροφῶν· Πελοποννασιςὶ λα-
λεῦμες·

Δωρίσδεν δ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡ. Μὴ Φυῆ, Μελιτώδες, ὅς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· ἔκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπο-
μάξῃς.

95

ΓΟ. Σίγα, Πραξινοῖα· μέλει τὸν Ἄδωνιν
αἰεῖδεν

Ἄ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις αἰοιδὸς,
Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίσευσε·

I 2

Φθεγ-

h. e. dorico more loquentes. Idem tamen in altera ed.
maluit ἐκναίοντι.

90. Si nos tibi s. emtione, siue alia ratione acquisiueris,
h. e. possides, impera nobis, α πύομαι. v. infra ad Callim.
H. in Cer. 69. et 128. — tum Συρακοσίαις σ' ἐπίτασσαν;
coniecit Valck. et recepit Brunck in ed. II.

95. Quot capita fere interpretum, tot paene sensus
in hoc versu siue legendo siue interpretando. v. Valcken.
et reliquos ad h. l. alii retinent κενεὰν, at varie interpre-
tantur; alii malint Κορίαν puluerem etc. sensus quidem loci
hic esse videtur: Hospes sustulerit manum ad puniendam
atque coercendam Praxinoes intemperantiam et dicaci-
tem: quo facto haec illi resistens dixit: ne oriat, o
Proserpina, qui nobis imperet, praeter unum, n. mari-
tum: tunc conuersa ad hospitem, et prouerbio quodam
vsa pergit: non curo te; vide, (quod saepe ante μὴ sub-
intelligendum est,) ne rem vanam suscipias, nobis impe-
rando, quae non in tua, sed in mariti sinu potestate.

98. Sensus huius quoque versus torsit interpretes, et
in varias distraxit sententias, quas enumeratas atque sub
examen vocatas videbis apud Valckenar. et reliquos in-
terpretes. Mihi quidem hic sensus esse videtur. Car-

Φθεγξέϊται τι (σάφ' οὔδα) καλόν· διαθρύ-
πτεται ἤδη.

100 ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ. Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ
Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Ἀπει-

men fuerit ἰάλεμον h. e. ieiunum, frigidum, Σπέρχιν in-
scriptum, et in honorem Sperchidis, Spartani illius co-
gniti, (v. *Herodot.* VII. cap. 134. sqq.) compositum, siue
carmen a recentiore quodam ignotoque, at ieiuno ver-
ficatore, cui nomen quoque Sperchidos fuerit, in mor-
tem Adonidos aut per aliam sollemnem occasionem fa-
cto, quod, licet frigidum, saltem a Theocrito, qui il-
lud frigidum et ieiunum (ἰάλεμον) habuit, spretum Ale-
xandriae tamen in certamen venit, quod vero cantrix
Argia sonorae vocis elegantia et vi adeo animauit, ut
etiam in illo certamine primas tulerit. Quare Gorgo,
quae illam canentem antea iam audiuerat, iure sperat,
cantricem illam, iam prodeuntem et praeludii vocis in-
cipientem voce aequae molli et iucunda auditu decantatu-
ram esse Adonidem. Ingeniosa quoque est interpretatio
cl. *Bayeri* p. 130. sqq. Sperchin quemdam, ignotum
poetam, anno superiore carmen lugubre, (ἰάλεμον) in
Adonidos mortem cantasse; sed a poetria Argiua canen-
do fuisse superatum. Atqui quoniam Gorgo, non Theo-
critus iudicat, magnum probabilitatis speciem habet illa
interpretatio. Quidquid est, Σπέρχιν τὸν ἰάλ. ἤρϊευσε,
idem est ac τὸν ἰάλεμον Σπέρχιδος ἤρϊευσε, atque forsan
vero poeta duplicem significatum subdidit voc. ἰάλεμενον,
vicit carmen lugubre et frigidum Sperchidos; ut Ennii vi-
cit olympia.

99. διαθρύπτεται h. l. vocis mollis praeludiis, in qui-
bus quasi lasciuit, ad canendum se componit, et cantile-
nam Adonideam incipere parat. θρύπτω enim dicitur a
sono rerum, quae cum vi quadam comminuuntur. v.
I. Van. a Leunep Etymologicum L. Gr. ab Euerh. Schei-
dio editum Traiecti ad Rh. pag. 348. qui alias verbi
significationes translatae persequitur, et *Ruhnken* atque
Hemsterhus. ad *Timaei Lexic. Platon.* pag. 45. sqq.
edit. II.

Ἄπεινόν τ' Ἐρμῆα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφρο-
δίτα,

Οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' αἰνάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον
Ἦρα,

Βάρδισαι μακάρων, Ἦρα Φίλα, ἅλλ' αἶ πο-
σειναι

Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισα. 105
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἄθανάταν ἀπὸ θνα-
τᾶς,

Ἀνθρώπων ὥς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς σῆθος ἀποσάξασα γυναικός.
Τὴν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε, καὶ πολύναιε,
Ἀ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκνῖα, 110

Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέ-
ροντι,

Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν
ταλαρίοις

I 3

Ἀρ-

103. 104. *Horae fuerunt quoque ministrae solis et rectrices anni temporum.* Vocantur μαλακαίποδες a venustate pedum, qui, quoniam illae nudis pedibus ex opinionis superstitione et artificum poetarumque fictione incedebant, conspecti laudabantur: βάρδισαι, quoniam Adonidis reditus ex Acheronte Veneri tardus videbatur et cum insigni desiderio expectabatur; alias propter temporis velocitatem et veluti fugam ab *Ouid. Met. II. 118.* recte dicuntur *veloces*; φίλα μακάρων h. e. *deorum*, quia Gratiarum aliorumque deorum fingebantur comites et ministrae, (v. infra ad *Mosehum II. 160.*) denique ποσειναι exoptatae, quoniam hominibus semper adferunt aliquid iucundi.

113. De hortis Adonidis v. *Valcken. ad h. l. Wytten-*

Ἄργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα
 115 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ
 πονέονταί,

Ἄνθεα μίσγοισα λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ
 Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν
 ὑγρῷ ἐλαίῳ,

Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετα τὰδε πά-
 ρεσι.

Χλωρὰ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισα
 ἀνήθῳ,

120 Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται
 Ἔρωτες,

Ὅιον ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων

Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπὸ
 ὅζω.

Ω

bach ad Plutarch. de S. N. V. pag. 79. et quae notauit ad
 Iuliani Caesares pag. 155. sq. atque *Christ. Gottl. Schwarz*
 disp. de lapsu primorum humani generis parentum a pa-
 ganis adumbrato, Altdorf 1730. §. 11. pag. 17. sq.

115. Πλαθάνῳ Brunck. et Valck. e codd. pro vulgato
 πλαθάνῃ. Valcken. ex Gregor. Πλάθανον λέγεσθαι εἶδος ἀγ-
 γέλις τινός, ἐν ᾧ σκευάζουσι τὰ πόπανα. et Hesych. πλαθάνον·
 Κύκλον, ἐφ' ᾧ πλάσσειν siue πλάττειν (sic enim pro vul-
 gato πλάσσειν scribendum est cum *Toupio* in Emendatt.
 in Suid. et Hesych. vol. III. pag. 347.) ἔρτες καὶ πλακύν-
 ται. atque εἶδατα in h. v. sunt πέμματα, bellaria, ge-
 backenes.

118. Intelligendae sunt placentae, Adonidis imagini
 adpositae, a pistricibus dulciariis sic artificiose et fictae,
 ut animalium quorumvis figuras exprimerent. — ἔρπετα
 doricè dicuntur, quacuis animantia, quae pedibus ince-
 dunt. v. Valcken.

Ω ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέ-
φαντος

Αἰετῷ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέρον-
τες.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι
ὑπνω. 125

Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβό-
σκων.

Ἐσρωτα κλῖνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς
Ἄδωνις,

Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα
πυρρόα. 130

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω
ἄνδρα.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθρόα ἔξω
Οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πτύοντα·
λύσασα δὲ κόμην, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον
ἀνεῖσα,

I 4

Στή-

123. ὦ ἔβένω, ὦ χρυσῷ malit legere Valcken.

125—129. Valckenar. hos versus ita corrigendos et distinguendos censuit, eumque sequutus est Br. in altera ed. Πορφύρεοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὑπνω, Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων,) Ἐσρωτα κλῖνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. supra purpureis tapetibus, (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius,) stratus est leäus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc vero leäum roseus occupat Adonis. Milesius et Samius sunt Milesii mercatores, Alexandriae lanam suam praestantem illo dicendi modo celebrantes.

135 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυράς ἀρξώμεθ'
αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, καίς
Ἀχέροντα,

Ἀμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος· ἔτ' Ἀγα-
μέμνων

Τστ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος
ἦρως,

Οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι
παίδων,

140 Οὐ Πατροκλῆς, ὁ Πύρρος ἀπὸ Τρόιας ἔπα-
νελθὼν,

Οὐθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθα, καὶ Δευ-
καλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαί τε, καὶ Ἀργεὸς ἄκρα Πε-
λασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυ-
μήσαις.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὅκ' ἀφίκη, φί-
λος ἡξέεις.

145 ΓΟ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἂ θήλεια
Ὀλβία ὅσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυ-
φωνεῖ.

Ὡρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χώνηρ ὅξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτέν-
θης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας
ἀφικνεῦ.

IDYLL. XVIII.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ *)

FAVORVM FVR.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε με-
λίσσα,

Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὃ δ' ἄλγεε, καὶ
χέρ' ἐφύσση·

Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ'
Ἀφροδίτῃ

Δείξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε
τυτθὸν

Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ αἰλίκῃ τράνυματα
ποιεῖ.

I 5

Xα

*) Hoc argumentum est in edit. Reiskii: „Cupido dum mel furatur, et aluere diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam paruae bestiolae conqueritur. Quae et ipsum paruulum esse respondet, et tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos haec imago, quod voluptati dolor et calamitas plerumque comes est: sicut dictum est,

Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore,

Tināa voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait: — *Nocet enim dolore voluptas.*“ War-
ton vero haec pag. 228. tom. II. adscripsit. „Notissi-
mum est, inter Anacreontica reperiri carmen eiusdem
argumenti, carm. XXXX. An illud scripserit Anacreon,
an hoc Theocritus, dubitari posse putauerim. Recen-
setur a Stobaeo tamquam Theocriti, cap. 63.“ Valcken-
ario videtur esse Bionis. conf. notam ad *Anacr.* carm. 40.

